

איש אחד, לב אחד

תוכן התוועדות מזכיר הרבי
הרב יהודה לייב גרונר ז"ל
מוצאי שבת, ג' ניסן תשל"ט

ערב חג השבועות ה'תש"פ

ב"ה

בשער

לקראת חג השבועות הבא עלינו לטובה, זמן מתן תורה, אשר ניתנה לעם ישראל כאשר היו כולם "כאיש אחד בלב אחד", אנו מפרסמים בזה מסמך מטלטל ונדיר אודות חובת האחדות בקרב החסידים.

בעקבות האסונות הכבדים שפקדו את משפחת חסידי חב"ד בשבועות האחרונים, ובמיוחד לאחר פטירתו של השליח להנוכר הרב בנימין וולף ז"ל בראש חודש אייר, החלה התעוררות כלל עולמית לומר למשחית הרף, ולהתעצם בכל כח ועוז באחדות החסידים.

בקשר עם יום השלושים, התפרסמה התוועדות נדירה ומיוחדת של מזכיר הרבי הרב יהודה לייב גרונו ז"ל, אודות הכרח האחדות אצל החסידים, אשר התפרסמה עד עתה רק במקום אחד, לפני עשרים שנה, ב"תשורה" לחתונתם של הרב וולף ז"ל ותבדל"ח רעייתו הרבנית שטערני תחי'.

הפעם היחידה שהמזכיר הרב גרונו ז"ל הגיע לארץ הקודש עד ג' תמוז תשנ"ד, הייתה לרגל שמחת קישורי התנאים של יבדל"ח בנו הרב מנחם מענדל גרונו. שמחת הווארט התקיימה בראשית חודש ניסן תשל"ט, לפני ארבעים ואחת שנה. בביקורו בארץ, התוועד הרב גרונו במוצאי שבת ג' ניסן, בבית הכנסת הגדול בנחלת הר חב"ד, בהשתתפות חסידים רבים.

ההתוועדות ארכה שעות ארוכות, והציר המרכזי של התוועדות הייתה הדרישה הנחרצת לאחדות החסידים, כפי שהמזכיר ראה זאת אצל הרבי נשיא דורנו, בעבודתו בקודש פנימה.

הרב גרונו סיפר באותה התוועדות שורה של סיפורים מרטיטים ואירועים יוצאי דופן מן הקודש פנימה בהקשר זה. והדברים פורסמו לראשונה עשרים ואחת שנה לאחר מכן, ב"תשורה" שראה אור לרגל שמחת חתונת בנו הרב בנימין, בראש חודש ניסן תש"ס.

כעת, ארבעים שנה לאחר אותה התוועדות, בקשר עם יום ה"שלושים" לפטירתו של הרב בנימין וולף, ובעקבות התעוררות האחדות החסידית הכלל עולמית, מתפרסמים הדברים בהשגחה פרטית מיוחדת.

זהו מסמך מטלטל ונדיר על הכרח האחדות, שחובה על כל חסיד לקרוא. זהו מסמך שלא ישאיר אף אחד מן הקוראים אדיש.

לקרוא, להפנים - ולשתף עם כל מכריכם וידידיכם!

כולנו תפילה, שכאשר כל אחד ואחת מחסידי חב"ד, יממשו את רצונו הקדוש של הרבי נשיא דורנו באחדות החסידים, נזכה כולנו ל"ברכנו אבינו", עד לברכה הכי עיקרית וכללית, הגאולה האמיתית והשלימה, והרבי בראשנו יוליכנו קוממיות לארצנו, תיכף ומיד ממש.

בברכה לקבלת התורה בשמחה ובפנימיות

המוציא לאור

”אוח און וויי” של הרבי!

שמעו חסידים: הרבי דורש אחדות, שלא יהיה לכם טעות בכי הוא זה. אני שם ואני רואה איך זה, ולא רק שאני רואה, אני גם שומע מה שאומרים.

לאחר אירוע הלב שהרבי עבר בליל שמיני עצרת תשל”ח, יש לכולנו אחריות על בריאותו של הרבי, וכאשר ישנו פירוד - הדבר נוגע בבריאות. אילו הייתי מצייר לכם כמה בריאות הולכת - לא היה לי אותיות על כך, כשאני נכנס לרבי והרבי אומר לי איזה דבר ובסוף, הדברים הרבי אומר ”אוח און וויי” אוי ואבוי, מה עלי להרגיש? מדוע אני שונה מאחרים - בגלל שאני נכנס? תכנסו אתם! מה זה משנה אם אני נכנס או מישהו אחר נכנס, זה אותו דבר. וכי יש לי יחוס גדול יותר מהשני?

תשמעו אתם את ה'אוח', ואני אשמע את ה'אוח'. כשאתם נכנסים ליחידות, כשנכנסים לרבי ומספרים לרבי משהו ובסוף הרבי אומר 'אוח', מה היה קורה אז? הייתם אומרים ביציאה מהיחידות שאתם יהודים שבורים: מדוע הרבי אמר 'אוח'?

ברור אצלי כיום שכל אחד היה אומר שהוא נשבר מזה, רק מה - אני שומע זאת תמידין כסדרן אז אצלי זהו הדבר הרגיל. אני שומע זאת שוב ושוב, אבל האם זה משנה את העניין? לא, זה לא משנה את העניין!

הענין הוא שכשהרבי אומר 'אוח', אז 'אוח און וויי אונז', אני אומר לכם שוב, איני רוצה להטיל עליכם מרה שחורה ח"ו, עלינו להיות בשמחה ובתודה לה' יש לנו כזה רבי, תודה לה' שהרבי בריא, לפי ערך, הרבי יכול לשבת ולהתוועד, הרבי עונה על מכתבים, הרבי עונה על יחידות דקה, שתי דקות, כמה שלא יהיה - תודה לה', צריכים להיות בשמחה.

בשמחת תורה תשל”ח לא הייתי במדרגה כזו. אומר לכם את האמת, ישבתי ליד הדוקטורים והם אמרו לי שאני לא יודע מה קורה כאן. נכנסתי לבית הכנסת בליל שמח”ת, לקחתי קצת משקה ואמרתי ל'עולם': אתם טועים, שמע”צ בבוקר המצב היה כך וכך, ותודה לה' על המצב כעת, וצריכים לרקוד ולשמוח, והרבי רוצה שיהיו בשמחה. ובאמת צריכים להיות שמחים, תודה לה'.

היתה אשה אחת - לא מארץ ישראל - ממדינה אחרת, והיא נכנסה לרבי והיתה שם פחות משישים שניות. הרבי הרי אמר בשמח”ת שהוא מבקש שייכנסו לפחות מרגע, וכך עשתה. כשהיא יצאה היא אמרה: ”א מחיה”. שאלתי אותה, מה ”א מחיה”? היא ענתה לי: ”א מחיה” שאפשר להיכנס, יש למי להיכנס.

למה הרבי צריך להיאנח 'אוח' כאשר יושבים שני יהודים? יש דבר כזה במקומות אחרים? כששניים לא יכולים לדבר ביחד הרבי צועק 'אוח'! למה? למה זה מגיע לו?...

למה אנו גורמים לרבי שייאנח?!

הרבי רוצה שיהיו בשמחה. קודם שאלו שאלה, מדוע ולמה מגיע לרבי שהוא צריך להיאנח על מצב האברכים? למה זה מגיע לו? האם הוא עושה פחות מדי עבור החסידים, או ליהודים? הוא מוסר את עצמו הרי למעלה מדרך הטבע במסירות נפש וכו'.

מדוע מגיע לו שצריכה להגיע לאזניו ידיעה שישנו העדר האחדות והעדר אהבת ישראל בין זה לזה? מדוע מגיע לו דבר שכזה? הענין הוא כזה, עלינו לחשוב מדוע באמת שהרבי יצטרך להיאנח בגלל המעמד ומצב שלנו? אולי אני טועה, אולי איני מבין כיצד חסידים צריכים לנהוג, לכאורה אנו צריכים לעשות דברים כאלו שהרבי יהיה שמח מהם, ולא שהידיעות יהיו כאלו - אלא גם המעשים, שאכן במציאות נעשה כך.

מדוע צריכה להיות מציאות שפלוגי בן פלוגי עושה דבר מסוים - הרבי אומר שזה היה כדבעי. איני רוצה לפרש את שמו כדי שהוא לא יקבל מכך גאווה וגדלות, יש אנשים שהרבי אומר לי עליהם - פלוגי עושה כדבעי. אבל ישנם מקרים, כפי שקיבלתי בימים אלו טלפון מניו יורק, התקשר אלי ידידי מזכירו של הרבי, ואמר לי שהרבי קיבל ידיעה כך וכך והרבי אמר על זה כך וכך, והרבי נאנח.

למה אנו צריכים לגרום לרבי שיאנח? אנו צריכים לגרום לרבי נחת רוח, איך אנחנו יכולים להיות רגועים ושמחים כאשר עושים, כל אחד ואחד במקומו, זה חושב שמעשיו הם "ניט שייכות צו זאגן", אין מה לדבר, וכך חושב גם השני, ולפועל, כאשר ידיעה זו מגיעה לרבי - הרבי נאנח!...

.

אי ההידחקות שלי חשובה יותר מהאנחה של הרבי?

היום מוצאי שבת. בליל חמישי התקשרו אלי באמצע הלילה, והמזכיר מספר לי סיפור והוא אומר לי שהרבי נאנח באמצע. סיפור מארץ ישראל. חשבתי לעצמי, הייתי אז בירושלים, געוואלד געשריגן!

מחפשים הרי כל האפשרויות לעשות שהרבי יהיה שמח, אחרי תשל"ח מחפשים כל מיני המצאות לגרום שהרבי יהיה שמח, ועושים הכל כדי שח"ו לא תנזק בריאותו של הרבי. מגיע עיצומו של חודש אדר - הרבי צריך להאנח על מה שנעשה שבירושלים, או בארץ ישראל, או בכל מקום אחר.

למה זה מגיע לו? מדוע צריך להיות כך? אלא מאי בגלל שמבקשים אצל המוסד או אצל מנהל פלוגי וכדומה שהוא יידחק קצת יותר מהרגיל. וכי אי ההדחקות חשובה יותר מאנחה של הרבי?

צריכים לעשות חשבון פשוט. כשעלי לעשות דבר שלא כל כך מקובל עלי, אבל -

בשעה שאני עושה זאת הדבר יביא לכך שאוכל להתאחד עם יהודי שני, וכאשר תגיע על כך ידיעה לרבי - הרבי לא יאנח, אדרבה, הוא יחיך. אז מה עלי לעשות? עלי להלחץ קצת!

ר' מנחם לרר שכנע אותי שאני אבוא ביום חמישי בערב, בעת שהיה אצלי ה'ווארט', היה באותו ערב "ערב חב"ד" עבור אלופים וקצינים בצבא, ומאחר שהייתי בכפר חב"ד, מנחם ביקש ממני שאני יבוא ואדבר בפניהם. באתי דיברתי בפניהם, והסברתי מה זה מצה, איך עושים אותה? לוקחים בצק ולוחצים עליו ומועכים אותו, באם לא מועכים אותו - ישנה שאלה של חמץ. כל זמן שידיים עסקניות בזה ומגלגלים את זה - זה לא מחמיץ.

אמרתי שם לגנראלים והפקידים וכו', כל מציאותו של יהודי זה גלגול, הוא צריך לצמצם וללחוץ קצת את עצמו, וכאשר יהודי "מועך" קצת את עצמו, אזי יוצאת מצה דקה ויפה מאוד, ובזה אפשר לקיים מצוה.

הרבי יודע הכל

רוצים לעשות נחת רוח לרבי? אני מדבר באופן כללי. הבה נחשוב רגע אחד, נעשים ענינים שונים ועליכם לדעת שאזנים לכותל. הידיעות מגיעות. היה סיפור לא עם חב"ד אלא עם נטורי קרתא. הסאטמרים הוציאו עיתון נגד הרבי וכו', והחלטנו במשרד שלא נספר לרבי על זה. למה? כדי שלא יהיה לו מזה עגמת נפש, ולכן לא סיפרנו על זה לרבי.

עבר שבוע ימים, נכנסתי לרבי באמצע השבוע והרבי שואל אותי מדוע לא הבאתי לו את הענין הזה? עשיתי את עצמי כאילו שלא הבנתי מה מבקש הרבי, אז הרבי אמר לי אני מתכוון לכך וכך, הוציאו הרי עיתון נגד ליובאוויטש, היכן העיתון? מדוע לא הראת לי את זה? שתקתי. הרבי אמר לי, אני רוצה שעתיד הלילה העיתון יהיה אצלי בחדר.

מה למדתי מכך? מהרבי אי אפשר להעלים. אני רציתי להחביא, ההוא רצה להחביא, וכן השני והשלישי וכו', וע"י דרך צדדית הידיעה הגיעה לרבי.

כל השיחות נקודה אחת: אחדות

הרבי "קאכט זיך" [=עוסק בלהט] בענינים שונים. הרבי "קאכט זיך" לאחרונה בנוגע לאחדות, "לך כנוס את כל היהודים", הוא הופך עולמות. תוציאו את השיחות שלפני פורים, תלמדו את כל השיחות שהרבי דיבר מלפני פורים עד היום - מדובר בכל השיחות אודות נקודה אחת, נקודה של אחדות.

מה הכוונה אחדות? מה הפשט של אחדות? אחדות - הרבי אמר, אחדות הכוונה היא שאתה תתעניין ויהיה חשוב לך מה שנעשה אצל יהודי שני, זו הכוונה אחדות. לא לרצות לשקר את השני, לא לרצות להפריע לשני, לא לרצות לעשות ח"ו רעה לשני, מי שלא יהיה.

כל החשבונות לא קיימים. אחדות הכוונה בפשטות, וכפי שסיפרתי קודם, הרבי הוא ספירת המלכות. מלכות זהו פשוטו של מקרא. קחו את כל השיחות של הרבי, אין אף שיחה של הרבי שהרבי לא יסביר את הדברים כמו שהם בפשטות הדברים, בין אם מדובר ברש"י, בין אם מדובר במעשה שהיה - בכל נושא שלא יהיה.

ומהי פשטות הדברים? הרבי קאכט זיך ב"פשטות", פשטות זהו מעשה בפועל ממש.

איני אומר זאת כי לקחתי משקה. כשלקחתי משקה - לקחתי את הרשות לדבר. יושבים כאן יהודים מבוגרים, ר' צמח, ר' יהודה בוטראשוילי קולאשער, ועוד כהנה, ואברך כמוני היה צריך להתחבא תחת השולחן, היה עלי לשתוק. רק היות ולקחתי מעט משקה, אני אומר לכם: אחדות לא הכוונה 'געלעכטער', זה לא צחוק.

אני נכנס הרי לרבי, ולפעמים הרבי אומר דברים שהוא לא אומר ברבים. מהי זכותי? איני יודע, כתוב שלע"ל גם הקירות ידברו, עומד לו "בול עץ" ומדברים אליו. והרבי שואל מדוע אצל חסידישע יונגעלייט, אברכים חסידיים, אין אחדות? אני יודע בבירור, שהאחד רוצה לשני... - כך אמר הרבי בזה הלשון - לא הייתי חוזר על הדברים האלו סתם לאויר, יש לי דברים שאני אף פעם לא אומר אותם בל"נ, אבל דבר זה זהו דבר שנוגע - האחד רוצה "להוריד לשני את הראש", ועבור מאומה, רק עבור עצמו. מדוע שיהיה כך?

ההוספה הפלאית ב"מכתב כללי"

הרבי התחיל לדבר אודות "לך כנוס את כל היהודים", יתרה מכך - הרבי הוציא מכתב בשבעה באדר, מכתב שהתפרסם בכל העולם כולו. ישנה חוברת שיו"ל באמריקה בשם "המאור", והרבי הורה לשלוח את המכתב להדפסה בחוברת הזו, והעבירו את המכתב לשם. לאחר שהכינו את המכתב להדפסה, הכניסו לרבי חזרה את המכתב לפני ההדפסה להגהה נוספת. כך נהוג, שכאשר מכינים מכתב, באם הרבי רוצה להוסיף משהו, מכניסים לרבי את המכתב חזרה.

המכתב היה מונח על השולחן של הרבי יומיים, והרבי לא אמר כלום אודות זה. יש אצלי כלל ישן, שכאשר הרבי לא אומר לי כלום - אזי מגיחים את זה ושולחים זאת להדפסה. נכנסתי לרבי ביום חמישי בלילה או ביום רביעי בלילה, והרבי אמר לי שלא דפיסו את זה כי הוא רוצה להוסיף משהו.

בשנים עשרה בלילה הרבי קורא ונותן את המכתב לאחר ההוספות. מה הרבי הוסיף שם? "נ.ב. ב"ה. ראש חודש ניסן". המכתב נכתב שבעה באדר, והרבי הוסיף "ב"ה ראש חודש ניסן", מדובר כאן אודות חודש ניסן. את האותיות והמילים במדויק איני זוכר, אבל את התוכן אומר לכם, הרבי כותב כך: שכל מה שדובר כאן בנוגע למבצעי פורים, מכיון שמתקרבים לחג הפסח, כמובן שזה נוגע למבצעים של פסח. והרבי כותב, מה זה ראש חודש ניסן? בשנה זו ר"ח ניסן חל ביום חמישי בשבוע, שלפי דברי המשנה בתחילת מס' מגילה זהו "יום הכניסה", כך כותב הרבי, ראש חודש שיש בו מעלה נוספת שהוא גם "יום הכניסה", ע"ז נאמר "לך כנוס את כל היהודים".

איזו שייכות יש לראש חודש ניסן ל"לך כנוס את כל היהודים"? כנוס את כל היהודים היה הרי בשייכות לחג הפסח, "ויעבור מרדכי" - אומר על כך המדרש שזה היה לפני פסח, י"ג או י"ד בניסן, בשבוע של פסח.

מתי הרבי כותב בנוגע לראש חודש "לך כנוס את כל היהודים"? תוציאו את השיחה של הרבי שהוא דיבר בפ' תשא - מה הרבי דיבר שם? הוא חיפש ענין של אחדות בכי תשא, הרבי חיפש ענין של אחדות בשקלים, הרבי דיבר בפורים בנוגע לענין של אחדות, בכל נושא ובכל ענין הרבי מדבר בנוגע לענין של אחדות.

"הושיבו אותי על הכסא להמשיך אלקות בעולם - ולא מאפשרים לי!"

לכאורה מתעוררת שאלה, כשהרבי קאכט זיך בנוגע לאחדות, ומדוע הרבי קאכט זיך באחדות, כי הרבי אמר לי לפני פורים "אוה און וויי", אוי ואבוי. כך אומר הרבי: הענין שלי הוא, הענין שלשמו הושיבו אותי על הכסא, הוא להמשיך אלקות לעולם, ולא מאפשרים לי לעשות זאת - יש היפך האחדות!

לקחתי משקה ואני יכול לומר זאת. מדוע אני אומר זאת? הרבי אמר לי פעם: אתה מזכיר. מה הכוונה 'מזכיר'? מזכיר ענינו הוא להזכיר. קח מכוונה, קח שעון, ותכוון את השעון שכשתגיע שעה פלונית - הוא יצלצל. זהו מזכיר. מזכיר צריך להזכיר. ס'איז בטל במציאות, ס'איז גארנישט. הלוואי וכך היה, שאכן נהיה "בטל במציאות". מעשה קוף בעלמא המופיע בגמרא, זוהי כבר מעלה, זהו יחוס שאומרים עלינו, אנחנו פחותים ממעשה קוף בעלמא.

הרבי אומר: הושיבו אותי על הכסא ולא נותנים לי לבצע את מה שאני רוצה! מדוע? כיון שאין אחדות!

אברכים, שמעו יהודים! כאשר יורדים לנקודת הענין, כאשר מתבוננים בדבר, הרבי מדבר פעם אחת, פעם שניה, פעם שלישית, ולפי חשבוני אפילו ארבע פעמים. אולי

לא ארבע פעמים בזה אחר זה, שנה עליו הכתוב לעכב - פעמיים מספיק לכך. 'לעכב' הכוונה דוקא כך ולא יכול להיות אחרת.

הרבי דיבר פעם אחת ופעמיים, בהתוועדות אחת הרבי דיבר אודות פרשת שקלים, ופרשת כי תשא ועוד - והכל סביב נקודה אחת: אחדות.

הגיע פורים - הרבי שוב האט זיך געקאכט אחדות, אחדות. עבר פורים, התוועדות של שבת לאחרי פורים, קאכט זיך דער רבי ווייטער אין ענין פון אחדות, מכיון שהרבי אמר לפני זה "אז דאס איז מיר נוגע, אין מיין ענין". זה נוגע לי, בענין שלי. אינני יודע היכן יש כל כך הרבה העדר האחדות, אבל הרבי "קאכט זיך" בזה.

מסירות נפש כדי שהשני ירוויח

יונגעלייט, אברכים, לחיים! אני מדבר ומדבר, אבל הרבי דורש שיהיה אחדות בין אחד לחבירו. כל זמן שישנו ענין שמישהו לא רוצה לעזור לשני, הוא לא רוצה לעשות משהו בשביל השני מפני שהוא ירויח מזה - הרבי אומר שלא זהו הסדר של אחדות. אחדות הפירוש שצריכים באופן של מסירות נפש לעשות טובה עבור השני, זהו תוכן כל הענינים שדיברנו כאן.

אנחנו צריכים לעשות אסיפות ולהתבונן, אנחנו הרי יודעים מה יצא מאסיפות - התכלית של האסיפות הוא שלאחרי זמן עושים עוד אסיפה, זהו התכלית של כל האסיפות. וכמו בנחלת הר חב"ד מה מחליטים באסיפה? שמחר או מחרתיים יערכו אסיפה נוספת, ובינתיים הענין לא נתקן ולא משתפר.

הנקודה העיקרית מה שהרבי דורש מאתנו עכשיו זהו כל הענין. אנחנו לא נחשוב רגע אחד שהרבי יושב ב-770 איסטערן פארקוויי שזהו מרחק של כמה אלפי מיילים מכאן. הרבי יושב ב-770 או ב-1304 בבית הפרטי של הרבי, והרבי יושב שם והוא כביכול לא יודע מה נעשה כאן.

אם זהו בארה"ב או באפריקה, אם זה באוסטרליה או בארץ ישראל, בכל מקום הוא יודע. מה הוא מבקש? הוא מבקש דבר אחד. הוא מבקש שאחד ידאג בשביל השני ויעשה משהו בשביל השני.

ישנה אסיפה. מה אנו עושים בעת האסיפה? באם אנו מעונינים בענין, נעשה מה שהענין דורש. כשאנחנו חושבים מה אני ירויח מזה, לא ייצא שום דבר מזה. וזה הרבי מבקש. הרבי אומר: אני מבקש שיהיה אחדות. תדאגו אחד בשביל השני באמת, ובאם זה דורש מסירות נפש ואני צריך לעשות משהו שאצא מהגדר שלי - אעשה גם את זה. בשביל מה? בשביל שהשני ירויח מזה. לא אני ארויח מזה, השני ירויח מזה. זוהי הנקודה מה שנוגע.

הרבי מדבר ע"ז פעם אחת, ופעם שניה, ופעם שלישית, ופעם רביעית. בכל התוועדות, בכל שיחה ושיחה. כשאנו שמים לב מה הנקודה, מה הבריח התיכון ההולך בכל השיחות עכשיו - זהו ענין האחדות.

אולי אני טועה, אבל גם אלו ששומעים את השיחות יודו שכך המעשה. בזמן האחרון, בשבועות האחרונים, הרבי דורש אחדות אצל כל אחד ואחד. זהו מה שהוא מדבר כשהוא מדבר ברבים. מה שהוא מדבר כשהמזכירים נכנסים אליו באופן פרטי הוא עוד מוסיף עד"ז. הוא מדבר דברים שהוא לא מדבר בעת הרגיל.

.

כשהרבי "שופך את לבו" בחדר

פעם הרבי אמר: כשאומר זאת וועל איך דאך מאכן שווער אידן [=אכביד על יהודים]. אינני רוצה להכביד על יהודים!...

הרבי מדבר דברים שהוא לא רוצה שמישהו ירגיש מזה לא בסדר, הרבי רוצה דבר ומבקש דבר, ולמרות כל הדברים יש לו אהבת ישראל, והוא חושב על האדם השני שלא ידבר ברבים ענין שאולי השני יפרש זה שזה מופשט, שזה לא טוב בשבילו, שאכביד על יהודי שני. אילו הרבי היה מדבר ברבים דברים כפי שהוא אוהז בהם - הרי היו ביטויים ומילים אחרים לגמרי. האם עלינו לחכות לכך? לא! אסור לנו לחכות לכך.

ואני אומר לכם, מדוע אני אומר לכם? אני נכנס הרי לרבי יום אחר יום ושומעים שם כל כך הרבה, הרבי יודע שאני איני כזה בעל סוד גדול, הרבי יודע שאני אספר את המעשה הזה. מדוע הוא אומר זאת בפני? מדוע לא לאחרים - אם כאלו שהוא יכול "אויסריידן די הארץ", [=להשיח את הלב]? בפני הוא צריך לשפוך את המונח על ליבו? אני אדם גדול שם? כשהוא מדבר והוא מגלה מה מונח בלבו והוא תובע זאת, ואני אומר לכם, הוא מדבר דברים שברבים הוא לא מדבר כך.

.

הרבי תובע מעצמו פי כמה וכמה!

הרבי אוהז שאברכים היום יכולים להיות באחדות גמורה כפי שהיה פעם, כפי שחסידים צריכים להיות.

פעם הייתי ביחידות. כשנכנסתי ליחידות לא כמזכיר, אלא פשוט נכנסתי ליחידות. הרבי תבע ממני משהו, ח"ו לא אמרתי כלום, אבל הרבי תפס שאיני מבין כיצד אני יכול לבצע זאת. היה זה דבר שהרבי תבע ממני, ואני לא תפסתי איך אני עם הגדרים שלי ועם הכוחות שלי אוכל לבצע זאת, והרבי תובע זאת ממני.

עמדתי בחדר של הרבי והבטתי על הרבי. הרבי הרים את ראשו, ואמר: שלא תחשוב, כמה שאני טובע ממך - אני טובע מעצמי עשרה מונים יותר!...

כמה שבועות לאחר מכן ר' ניסן נמנוב נכנס ליחידות, כשהוא יצא מהחדר של הרבי הוא התוועד וסיפר. הוא אמר: אומר לכם ווארט מהיחידות, א גישמאקן ווארט. כשהייתי אצל הרבי, הרבי אמר לי שהוא טובע ממני שאתבע מהבחורים ענין מסוים. הבטתי על הרבי: איך? כיצד ייתכן הדבר? ענה הרבי לר' ניסן, כשאני יוצא להתוועדות ואני טובע משהו אצל החסידים, אז בטרם אני טובע זאת, אני משער לעצמי עד כמה החסידים יוכלו לבצע זאת, ובאם אני משער שלכל הפחות חמישים אחוז מהתביעה הם יוכלו לבצע - אני טובע זאת.

אמר ר' ניסן: אל תקחו את הקצה הזה, קחו את הקצה ההפכי! כמה הרבי היה רוצה לתבוע מאתנו והוא אינו טובע. זהו הכוונה "א חסידישער איד", יהודי חסידי.

לרבי יש רחמנות עלינו. הוא מתבונן ותובע מאתנו דברים שרק חמישים אחוז מאתנו או חמישים אחוז מהדבר יכולים לבצע. מה הוא באמת היה רוצה מאתנו? אני לכשעצמי "איך בין א איך ווייס וואס", אני מי יודע מה. שמעתי פעם מזקני החסידים, היה יהודי - הקאצקער רבי הראשון - הוא אמר פעם, שמה הוא היה רוצה שהחסידים שלו יעשו - שהם ילבושו עלה אילן בתור כיפה, ושילבשו שק בתור בגד. מה הוא רצה לומר בזה - הוא רצה להראות שהעולם הוא כלום.

אני חושש לומר זאת, אבל אומר לכם, הרבי היה רוצה שאברכים יהיו מופשטים לגמרי, שיתמסרו בכל מאת האחוזים לרצונותיו של הרבי.

הרבי שאל: היכן "מעט השכל" של החסידים?

היום הרבי מדבר ותובע שיהיה אחדות. היום הרבי טובע שיעשו טובה ליהודי שני, היום הרבי טובע שצריך להתבונן ולחשוב אודות יהודי שני. היום טובעים לא לקצץ את כנפיו של היהודי השני, לא למעט בחשיבותו של היהודי השני.

ישנה שיחה של אדמו"ר הקודם שהודפסה ב"ב תמוז תש"ח, הרבי מדבר שם מהו "פארבריינגען"? פארבריינגען הוא לדבר במעלתו של דבר, עד שהשני יקלוט את ענין המעלה, ולא ענינה של פארבריינגען לדבר בחסרון ובביטול השני.

לחיים, שהשי"ת יעזור לאברכים, יהודים קשישים ויהודים צעירים - אני איני כלום, אין צורך להביט עלי. צריך לשמוע את הענין כמו שהוא. הענין הוא שהיום טובעים דברים.

הרבי אמר לי איזה ווארט. יום לפני שנסעתי לכאן הרבי דיבר איתי, לא נוגע כל

האריכות. בין הדברים אמר לי הרבי: "קיינן סאך שכל מאן איך ניט בא חסידים, אבער אביסל שכל מעגן זיי דאך האבן. וואו איז דער ביסל שכל?" [=הרבה שכל אני לא תובע מחסידים, אבל מעט שכל הרי מותר שיהיה להם. היכן הוא מעט השכל?].

ה"ביסל שכל" קאכט זיך - מדוע שלרבי לא תהיה הנאה? ישנם אברכים שהרבי נהנה מהם, הם מסורים לענין בלב ונפש.

מי שפועל למען עניניו של הרבי - הוא חשוב ויקר לרבי. צריך לעשות, גם כשהדבר קשה. האם הרבי רוצה שליהודי יהיו צרות ח"ו? הרבי הוא יהודי שרוצה שיהיה רק טוב ליהודים, אבל מתי יודעים אם עושים דברים עם כל האמת - מתי שהדברים הם אחרת מכפי שרוצים, אחרת מכפי שצריך להיות. על פי הטבע ועל פי הסדר צריך להיות כך, והוא עושה קצת אחרת.

ביום של 'אוהל' - העולם מתהפך!

היודעים אתם מה קורה ביום שהרבי נוסע לאוהל? יש לכם מושג איך שהעולם מתהפך? הרבי נוסע לאוהל סתם כך?! במשרד מתהפך העולם עשרים אלף פעם, מהפכה שלמה שם. אתם חושבים שסתם כך נוסעים לאוהל? מזכירים שם א צעטל, א מעשה א הער א היין? א פדיון? עולמות נהפכים! מה עולמות מתהפכים? פעולות ממשיות!

עשיתי לעצמי החלטה. מה שהרבי לא אמר לי לומר - איני אומר. אבל נקודה אחת אני יכול לומר לכם, ביום שהרבי נוסע לאוהל - העולם מתהפך. מדוע? שמעתי אותיות מהרבי, אותיות מבהילות, אלו אותיות שאסור לחזור עליהם, אבל שתדעו שהרבי רוצה לשמוע מהנעשה.

בחודש אלול האחרון הרבי דרש שהוא רוצה דו"חות. לרבי הרי יש רוח הקודש והוא יכול לקבל דו"ח גם בלעדיכם, הוא יידע מה נעשה אתכם גם אם לא תודיעו לו, אבל הרבי רוצה את זה בכתב. מדוע? כשהדבר יהיה בכתב - יידעו שצריך לפעול, לעשות.

יהודים, אין דרך שניה. אנו רוצים שייכות לרבי - אני בענין שלי, השני בענין אחר. אל תעשו זאת בקבלת עול, עשו זאת בשמחה, עם מתיקות, עם חיות. למה הרבי צריך לחשוב בכל פעם שוב ושוב האם הוא יכול לצאת ולתבוע מהחסידים דבר מסוים? מדוע שזה יהיה כך?

הרבי אמר לי, מה אתה רוצה ממני, בכל פעם שאני תובע משהו מבני ישראל אני מרגיש שזוהי גזירה חדשה. זו גזירה? אצלנו זו צריכה להיות זכות, ברכה מהקב"ה שזכינו לדבר שכזה. מדוע הרבי חושב כך?

לאהוב את הרבי כמו שאב אוהב את בנו

הבה נדבר באותיות פשוטות כדבר איש אל רעהו. כשאני מדבר עם יהודי שני, וכשאני עושה ענין, האם אני רוצה שהשני לא יהיה שמח מזה? לא! באם אני אוהב אותו, אני רוצה שהשני יהיה שמח. מדוע צריכים להיות ענינים שהרבי צריך לומר עליהם 'אח'?! יש לו עגמת נפש מהם. מדוע שיהיה כך? בן לאבא לא עושה זאת, אבא לבן לא עושה זאת, בעל לאשתו אינו עושה זאת. הדבר לא קיים במציאות. עושים את כל הדברים כדי שהשני יהיה שמח.

אז מדוע כשמדובר על מי שהיו הולכים עבורו באש ובמים - כשמגיעים לאיזה דבר שנוגע לי לעצמי, איני יודע באיזה אותיות להציג זאת, אז שוכחים וכו'. אבל המציאות היא שלפתע פתאום כל הענין נעלם ועושים דבר מסוים, ואח"כ כשמגיעה הידיעה, מתברר שזה הפך הכוונה וכו'.

מבלי להיכנס לחסידות ועמקות, רק במילים פשוטות: ר' שמואל לויטין תמיד היה אומר - אתם רוצים לאהוב את הרבי, תאהבו את הרבי כפי שאבא אוהב את הבן שלו. אצל אבא ובן זה דבר טבעי. כך צריך להיות גם כלפי הרבי. אל תחפשו חסידות וכו'.

כשישנו ענין מסוים, צריכים לראות שלפני שהדבר יגיע לרבי הדבר יסודר באופן שלא יהיה פירוד או התחלקות והתנגדות. באיזה ענין שלא יהיה, אם זה בכפר חב"ד, או בנחלת הר חב"ד, או בצפת או בירושלים, וכן בניו יורק אם זה בברוקלין ואם זה במקום אחר, רק היות שאני יושב כאן, לכן מדברים עכשיו על הענין.

.

לחשוב ולחפש עצות שיהיה אחדות

איני מתעייף מדובר. מדוע? אמרתי פעם ליהודי מסוים, תכנס אתה פעם אחת ביום לרבי במשך כל היום, תכנס אתה במקומי, תשמע מה שאומרים לך, ואח"כ אני רוצה לדעת איך אתה תחזיק מעמד. אבל תכנס באופן כזה שהרבי ידבר אתך באופן גלוי, כמן בן בית, ושהוא יוכל לומר לך כל מה שהוא מרגיש, ואח"כ נראה איך אתה תרגיש.

וכי אני מדבר ואומר דברים בגלל שהשם שלי הוא כזה וכזה? אלו שטויות והבלים. הכוונות שלי בזה אינם אפילו כקליפת השום. רק מדוע מדברים, בגלל שמצד סיבת הסיבות כך קרה שאני נכנסתי פנימה, ובאם מישהו אחר היה נכנס, גם הוא היה מדבר אותו הדבר.

אברכים! אין שום עצה אחרת. שום הסברות לא יעזרו בזה. עדיין לא שמעתי שום הסברה, אבל אני אומר מעכשיו אם תכלית ההסברה היא כדי שיהיה בהפך - הרי זה שקר וכזב, אנו צריכים לחשוב ואנו צריכים לחפש עצות שיהיה אחדות. יש לכם השגה איך היה באם הרבי...

אני יכול לומר לכם את המציאות. שמעו יהודים! אני יכול לספר לכם שהמציאות היא כשאני עומד שם, רואה אני צעד אחר צעד גילויים וענינים שאין לשער, ושומעים דברים שאין לשער.

היום הרבי 'קאכט זיך' באחדות

כשהרבי כתב למישהו באם אתה רוצה לדעת במה אני 'קאכט זיך' - שכולם יידעו, שהיום הרבי 'קאכט זיך' באחדות. זו הנקודה העיקרית. אין אצל הרבי משהו חשוב יותר מזה בזמן הזה, בשנת תשל"ט, אדר תשל"ט ותחילת ניסן תשל"ט.

אני כעת בארץ ישראל ולא בניו יורק. ואני יכול לומר רק מה ששמעתי ומה שדיברתי בטלפון. דיברתי עם חברי המזכירות וכמו"כ הרב חזקוני סיפר לי דברים וכו', הנקודה כיום היא - אחדות. זה מה שהרבי רוצה.

הרבי רוצה שאברכים יהיו קשורים האחד עם השני יותר מאשר שני אחים. מה זאת אומרת אחים? אח פירושו, מי שרוצה לעזור לאחיו ולא לעשות לו רע. וזה מה שדורשים היום. כל אחד צריך לחשוב לעצמו, אתם חושבים שאני מדבר לראש הועד, לראש חמ"ה, לרב, לא! חוזרים כאן על דברים שנוגעים לכל אברך. כל אחד צריך לדאוג לכך שלרבי יגיעו ידיעות שאחד עזר ליהודי שני, ובאם אתם חושבים שאם לא תכתבו לרבי הרבי לא יידע - זו טעות.

הרבי יידע בכל מקרה והרבי יידע כל מי שעשה, באם עזרו ליהודי שני - הרבי יידע מזה, ובאם ח"ו נמנעו מלעזור לו, לא שח"ו שעושים הפך הענין, לא בכלל לא שייך אצל חסידים, אלא מאי - שב ואל תעשה, גם מזה הוא יידע.

הרבי דיבר שעה וחצי על אחדות

הרבי דיבר איתי כשעה וחצי בנוגע לאחדות. נכנסתי בשעה עשר וחמש דקות בבוקר ועד עשרים וחמש דקות לפני שתיים עשרה הרבי דיבר. בשעה אחת עשרה הרבי הסתכל על השעון ואמר: הרואה אתה, אני מדבר אתך כבר שעה, מה ייצא מזה? איני יודע. אני לא דיברתי כלום במשך כל הזמן.

מה היה תוכן הדיבור של כל השעה וחצי? למה אצל יונגעלייט אין אחדות! מה רוצים ממנו?...

[מישהו שאל מתי זה היה, וענה] מה זה משנה באם זה היה לפני עשר שנים או עכשיו? למעשה זה היה לפני כמה שבועות.

הרבי אמר בפירושו שהוא לא מדבר רק בנוגע לנוי יורק, אלא הוא מדבר בכללות. הוא השתמש אז במילים שהוא לא אומר אותם בפרבריינגען, ומה שמעתי אז? חשבתי שאני מתפוצץ. למה? כי הרבי צעק תוך שהוא עושה תנועות בידי, הוא צעק בקולות גבוהים. אצלי היה חידוש שלא שומעים זאת בחדר הסמוך.

.

”הכסא שלי הוא כדי לעזור ליהודי שני”

הרבי רוצה להבין והוא רוצה לדעת, למה יהודי לא חושב על יהודי שני?! הרבי אמר לי, הושיבו אותי על הכסא, והכסא שלי הוא כדי לעזור ליהודי שני.

איפה אנו נמצאים בעולם? אל תחשבו שאתם יושבים כאן כי יש לכם כבוד לשליח של הרבי, למזכיר של הרבי, ואתם פוחדים ללכת לישון. אתם כולכם יכולים ללכת לישון לבריאות וגם אני אלך לישון. מדברים ורוצים שייצא תועלת רוצים שהרבי שליט”א יהיה לו נחת רוח לכמה דקות - וזה שוה כל הון דעלמא. אז לא איכפת לי זה שאתם לא ישנים, ולא איכפת לי שאתם חושבים עלי שאני וכו'. כל זה לא נוגע לי.

דקה אחת שהרבי אומר לי אודות יהודי שני, ממש א מחיה לשמוע איך שהרבי אומר, שהלה הוא עושה עבודתו במסירות נפש, ורואים איך שהרבי שבע רצון ממנו. כמה מגושמים שלא נהיה - מתוספת מכך בריאות.

אברכים, שתדעו: מגיע מבצע פסח, או מבצע פורים, או מבצע שבועות וכו'. אל תחשבו לרגע שהרבי רוצה שלא יעשו בזה; איני יודע איזה הצעות לומר לכם, היות ואני לא מתמצא במנהגי המקום, אבל הצעה אחת אני יכול לומר לכם - חובה שתגיע מכאן ידיעה לרבי שפעלו בענינים אלו!

אמרתי לכם קודם שהרבי אמר לי יותר ויותר. אותו לא ישקרו. הרבי יודע מתי עושים ומתי לא עושים. הרבי יודע איך עושים ומתי עושים. הכל הרבי אמר.

לחיים!

נדפס על ידי
משפחת פייקובסקי שיחיו
להצלחה בכל מעשי ידיהם